

Merhaba
"Arabulû'nun Gözü"

gazetesinin
okurlarına
armağanıdır.
Çarşamba
günleri
yayımlanır.

KADEMİK

Sayfalar

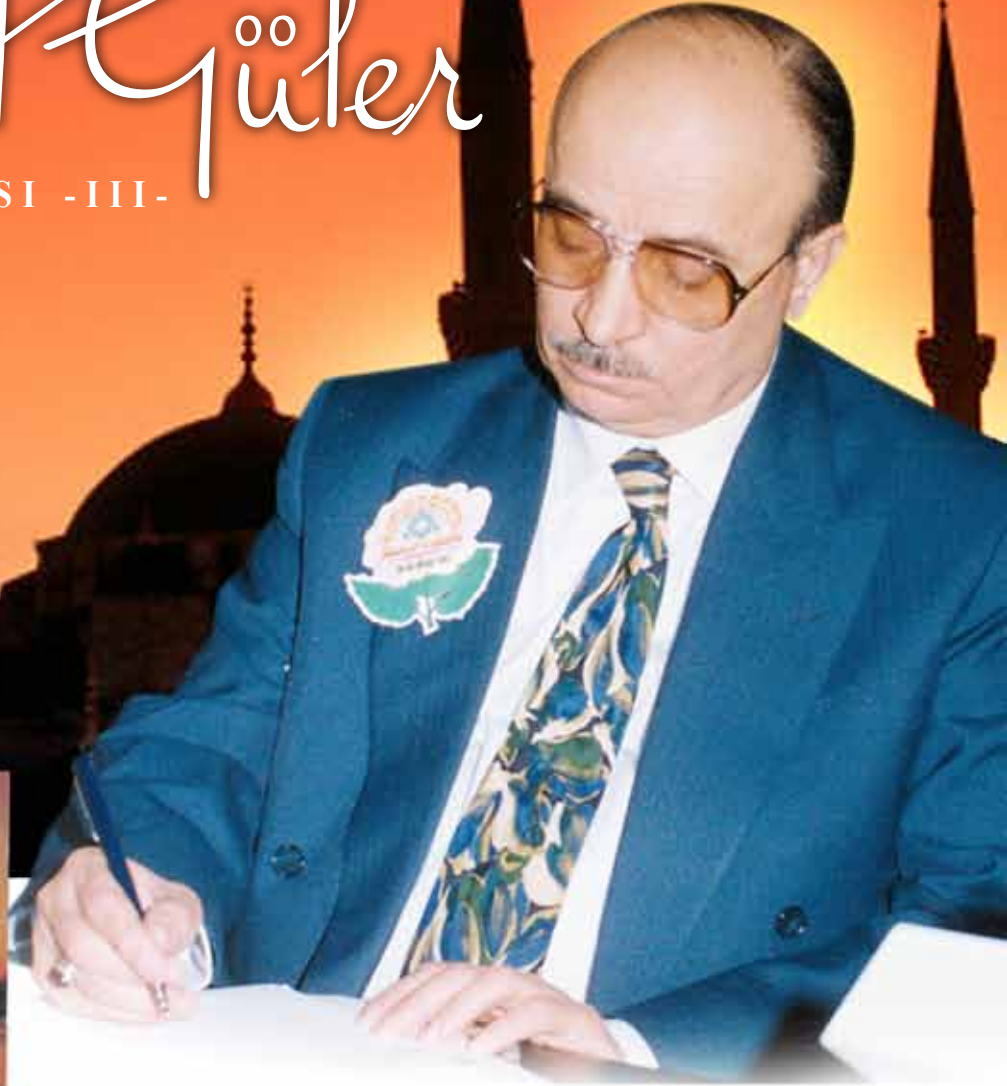
Cilt: 11 Sayı: 7
2 MART 2011 ÇARŞAMBA

Hazırlayanlar: M. Ali UZ - Ali IŞIK

maliuz@merhabagazetesi.com.tr • aliisik42@mynet.com

Halit Güler

ÖZEL SAYISI -III-

ARKADAŞIM HALİT GÜLER

Konya Yüksek İslâm Enstitüsünden (1962-66) sınıf arkadaşım ve dostum olan Halit Gülerle, o günden bugüne kadar güven, sevgi ve saygı içerisinde bu memleketin maarifinin ilerlemesi için, özellikle dinî maarifinin yükselmesi için, zaman zaman iş birliği ve çalışmalar yaptık.

1962'de tanıdığım Halit Güler, giyim ve kuşamındaki dikkat, titizlik ve itinâsı ile, arkadaşlarıyla kurduğu sağlıklı, uyumlu, hasbi ve nezaket içindeki ilişkileriyle, Konya mezunu arkadaşlar arasında dikkat ve ilgi çeken sohbetleriyle, meselelere bakışıyla, yaptığı sosyal, dinî ve güncel tahlilleriyle takdirimizi toplayan, bizden yaşlı olmasına rağmen bizlerle rahat ilişki kuran bir konumdaydı. Konya'da okuduğumuz 4 yıllık öğrencilik döneminde en çok görüştüğümüz, konuştuğumuz ve birtakım çalışmalarda birlikte olduğumuz arkadaşım Halit Güler, daha sonraki meslek hayatında talebeyken imamlık, İstanbul'un çeşitli ilçelerinde vâizlik ve müftülük, daha sonra Diyanet İşleri Başkanlığında daire başkanlığı ve başkan yardımcılığı yaparak kendi mesleki piramidi içerisinde çıkabileceği en yüksek hizmet noktasına ulaşmıştır. Çevresindeki bütün görevlilere ve mesai arkadaşlarına daima güven vermiş, herhangi bir görevli şu ya da bu iş için Diyanet'e geldiği zaman Halit Güler tarafından dikkatle dinlenmiş ve yapılacak işlerin kolaylıkla yerine getirilmesine daima vesile olmuştur.

Ben örgün eğitimde çalıştığım,

İmam Hatip Lisesi, Yüksek İslâm Enstitüsü müdürlüğü, İlahiyat Fakültesi hocalığı yaptığım için herhangi bir başkanlık ve hiyerarşik ilişki içinde olmamakla beraber Ankara'ya her gittiğimde mutlaka Halit Güler'e uğrar, zamana ve şartlara göre evinde misafir kalır, ofisinde yemek yer ve sohbet ederdik. Kısa bir süre içinde olsa Ankara'ya gittiğimde fırsat kollar ve birkaç saati onunla geçirmenin huzurunu duyardım.

Halit Güler'le ilişkilerimiz çok değişik boyutta emekli oluncaya dek sürmüştür. En dikkati çeken ilişkilerden birkaç örnek vermek gerekiyorsa; 1980 öncesi şartlarında Bursa'da bir Ramazan süresince geçici görevle İstanbul'dan gelerek vâizlik yapmıştı. Bu sırada enstitünün lojman gibi düzenlediğimiz mütevazı bir yerinde kalır, Ramazan boyunca çeşitli konularda sohbet eder, çoğu zaman iftar ve sahurda birlikte olurduk. Ülkemizde; Allah'ın buyurduğu, Peygamberimiz Aleyhisselâmın duyurduğu dini, anlama, yorumlama ve uygulamada hangi hizmetler yapmamız gerektiği konusunda fikir alış verişinde bulunur, günlük meselelere varıncaya kadar yaptığımız konuşmaların hepsinde mutabık kalır idik.

Halit GÜLER Bey, yayıncılık yaptığı, İrfan ve Damla yayınevlerinde ortak olarak bulunduğu sıralarda da sayısını bilemeyeceğim şekilde Türk kültürüne hizmet eden kalıcı eserlerin hazırlanmasına katkıda bulunmuştur.

Daha sonraki yıllarda (1987 yılında) yurt dışında bulunduğum sırada kendisi de Diyanet İşleri Başkan Veki-

li ve T. Diyanet Vakfı Başkanı olarak Mekke ve Medine’de kısa bir süre bulunmuştu. Mekke’de bulunduğumuz sırada bir hatıramız benim belleğimde ömür boyu unutamadığım kalıcı bir iz bırakmıştır. Rahmetli Abdülbaki Keskin’le Kayseri İmam Hatip Okulundan, Halit Güler’le Konya Yüksek İslam Enstitüsünden sınıf arkadaşıydık. Üç arkadaş, yani üç sınıf arkadaşısı hac sonrası, sanıyorum; 1987 yılının Ağustos veya Eylül aylarında bir umre yaptık. Harem boşalmıştı. Mekke’de, Harem’in karşısında oturmuş, ülkemize hangi alanda daha kalıcı hizmetler yapabiliriz konusunu konuşuyorduk. Abdülbaki Keskin rahmetlinin Diyanet İşleri Başkan Vekili, Halit Güler’in T. Diyanet Vakfı Başkanı, benim de o zaman adı İslâm Ansiklopedisi Genel Müdürlüğü olan İSAM’da genel müdür ve başkan olarak ülkeye daha kalıcı hizmetler yapabileceğimizi, kendi birikimimize ve tecrübemize uygun hizmetler olacağını düşünüyorduk.

Yurt dışından döndükten sonra bu düşüncelerimiz 1988 yılının Eylül ayında benim açımından uygulamaya kondu. Bursa’dan yardımcı doçent iken ayrılmış ve İstanbul’a gelmiştim İslâm Ansiklopedisi Genel Müdürlüğüne. İlk iki cildin çıkışında genel müdür olarak çalıştım ve sistemin oturmasına katkıda buldum. Rahmetli Ahmet Gürtaş’ın ciddi hazırlıkla yayına hazır hale getirdiği *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi* nin yayımlanma aşamasında idari sorumluluk yükledim.

Bu arada Abdülbaki Keskin’in Diyanet İşleri Başkanı olması için zamanın devlet bakanı ve başbakanın kabul ettiği kararname, imzaya sunulduğu halde zamanın Cumhurbaşkanı tarafından iade edildi. İmzalanmamıştı. Bunun üzerine Halit Güler Bey’in Diyanet İşleri Başkanı olmasını önerdik. Aynı kanaldan ilgili bakan ve başbakan tekrar Cumhurbaşkanıya sunduğu halde Halit Güler Bey’in de baş-

kanlığı onaylanmamıştı. Benim de *İslâm Ansiklopedisi* genel müdürlüğü yapmam ansiklopedi içindeki özel şartların sonucu sona ulaşmıştı. Ansiklopedi müdürlüğünden ayrılarak Marmara İlahiyat’ta öğretim üyeliğine ve akademik çalışmalarına devam ettim.

O yıllarda da Halit Bey, vakfın başkanı, ben de vakfa bağlı bir kurumun başında bulunarak ahenkli, uyumlu, birbirimize güven verici ilişkiler içinde olmuştuk. Halit Bey emekli oluncaya kadar ilişkilerimiz çeşitli boyutlarda devam etti. Çocuklarımız ve eşlerimiz de birbirlerini tanıır. Ben İstanbul’a geldiğimde, Çorum’da ve Kayseri’de olduğum yıllarda çoğu zaman Halit Güler Bey’in evinde kalır, geç vakitlere kadar millet, memleket meselelerini bıkmadan, usanmadan ve sıkılmadan sohbet eder konuşurduk.

Halit Güler Bey’i, talebelik yıllarından itibaren, Konya İmam Hatip Okulunu bitirdiği yıldan itibaren tanıyorum, ilk mezunlardandır. Bizden dört beş sene öncedir İmam-Hatip Okulundan mezuniyeti. *İslâm’ın İlk Emri Oku* mecmuasının çıkarılışında, T. İmam-Hatip Okulları Mezunları Derneği’nin kuruluşunda en yakın çalışma arkadaşlarından biri olan Mustafa Ateş’le birlikte, daha bazı arkadaşlarının katılımıyla hem yönetiminde hem de yayın hayatında çok önemli katkıları olmuştur. *Oku* mecmuasının hemen her sayısında o günkü konuları çok güzel yorumlayan okunabilir, anlaşılabilir bir ölçüde yazılar yazmıştır. Bulduğu alanda gördüğüm kadarıyla dürüstlüğü, çalışkanlığı, tevazu ve arkadaşlarına vermiş olduğu değerle ve muhatabını dikkate alma yönüyle Halit Güler, meslek hayatında çevresi tarafından sevilen, sayılan, güvenilen bir yönetici ve din görevlisi olmuştur. Kendisine hayatı boyunca ruh ve beden sağlığı, daha nice hizmetlere imza atmasını Allah’tan niyaz eder, mutluluklar ve başarılar dilerim.

Prof. Dr.
Saim SAKAOĞLU

ALİBEYYÜĞLÜ HOCA'NIN OĞLU

Bizim, şimdi tarih olan Çaybaşı'ndaki evimizde ara sıra adı anılan bir hoca efendi vardı. Daha çok babam dile getirirdi bu adı. O zat babamın arkadaşı idi. Ama ben bu arkadaşlığın kaç yılın ötesine kadar uzandığını bilmiyordum.

Babam, Fahrünnisa Camii'nin imam ve hatibi idi. O hoca efendi de imam ve hatipti. İki hocanın arkadaşlıkları belki de feyz aldıkları ortak bir hocadan kaynaklanmış olabilirdi. 'Belki'leri çoğaltabiliriz ama kesin bir sonuca varamayız, çünkü ikisi de aramızda değil artık.

O hoca efendinin adı bizim evde, 'Alibeyyüğü Hoca' diye söylenirdi. Hani şu Alibeyhüyüğü beldesi var ya, işte oralı bir hoca... Mustafa Efendi... Evleri de, Ulurmak Caddesi'ne sonradan açılan bir sokağın içindeydi galiba.. Babamın beni bir iki defa oraya 'haberci' olarak gönderdiğini hatırlıyorum.

İşte bu muhterem hocamızın bir de oğlu vardı. Adı mı? Halit! Niye Halit de Mehmet veya Hasan değil, bilmiyorum. Belki de dedenin adı konulmuştu.

Ben bu oğulu, babasından çok sonra tanıdım, hem de gıyabında tanımıştım. Yüz yüze görüşmemizin tarihini ise hatırlamıyorum. Bu yazı, babamın arkadaşının oğlu Halit Güler'in farklı bir yönünü tanıtmayı amaçlamaktadır. Bakalım, şimdi yaşları 70'i çoktan geçmiş olan bu mütekeait 'arkadaş çocukları' nasıl tanışmışlar, bir görelim.

1977'in Martında 'edebiyat doktoru' olmuştum. 1971-1972 yılları da vatan göreviyle geçti. Lütfedilen bir burs-

la dört aylığına Amerika'ya uçtum. Sürem'in dolması yaklaşırken Üniversitemin (Atatürk Ü.), 'Gelme, Fakültemizden de yurt dışı sıran geldi; kal.' yazısı gelince postu, Amerikadaki son durağım olan Los Angeles'a seriverdim.

Aslında Amerika Birleşik Devletleri'ne giderken hedefim, Texas eyaletinin, o yıllarda (1974) nüfusu Konya kadar olmakla birlikte iki üniversitesi olan Lubbock şehri idi. Orada üç ay kaldım. TTU'de kurulu bulunan Archive of Turkish Oral Narrative'de çalıştıktan sonra Los Angeles'a geçmiştim. Uzatma haberini burada iken aldım.

Gidişim, kış ortasına rastladığı için çok maceralı olmuştu. Uçağa ilk defa binecektim ama o gün Erzurum'a uçak gelememişti. (Şubat 1974 başı). O yıllarda adı Yeşilköy Hava Alanı olan uçuş kapısı da yolumu kesiverdi. İran'dan gelip bizi de alacak olan, o dönemin en büyük uçak şiketi olan Pan-American'ın uçağı saatler sonra gelebilmişti.

New York'a inişimin saati değişmişti. Oradan Dallas'a, Dallas'tan da Lubbock'a uçacaktım. Herşey alt üst olmuştu.

Neyse, sözü dönüğe getirelim. Sürem'in doluş tarihi 31 Mayıs 1975... Uygun bir tarih olduğu için ve Frankfurt aktarmasıyla bize güzel imkânlar sağlayan kufthansa ile Mayısın 22'sinde dönüş yolunu tutuverdik. Bir hafta daha kalabilirdik; ne demişler atalarımız; "Az yaşa..." Öyle de oldu. Bir hafta erken gelmemizin ayrı bir anlamı oldu. Alibeyyüğü Hoca'nın arkadaşı (babam) 31 Mayıs gecesi vefat etti. Eğer ABD'de son güne kadar kalsaymışım babamın cenazesine yetişemeyecektim. Oysa

onun son haftasında sağlığıyla yakından ilgilenme şansını yakalayabilmiştim.

Görevlerimi tamamlayıp Erzurum'a döndüm. Gördüm ki Faklütetemdeki odamda tam bir çuval posta birikmiş. Kitaplar, dergiler, gazeteler, mektuplar... Bir süre sonra lojmana taşınınca sıra geldi çuvalı açmaya. Neler neler yoktu ki bu çuvalda. Özellikle, biri konumuz olan iki 'posta' üzerinde duracağım.

Üstadımız Orhan Şaik Gökyay, benim Türkiye'den ayrıldığı günlerde yayımlanan *Dedem Korkut'un Kitabı'n*, güzel ve lütufkar bir imza ile göndermişti. Ne yazık ki teşekkür etmemiz 16 ay sonrasına kalacaktı.

Çuvaldan çıkan mektuplardan birinin zarfının sol üst köşesinde 'Damla Yayınevi' adı basılı idi. Tanıdığım bir yayınevi değildi. Zarfın içinden basılı bir mektup çıktı. Özetle şöyle deniliyordu: Yeni bir yayıneviyiz. Basılacak kitaplarınız varsa yardımcı olabiliriz.

O mektubu hâlâ saklıyorum ama bulmam pek de kolay olmayacaktı. (Demek ki iyi saklamışım!) Mektupta, belki de 'şu konulardaki kitapları' diye bir açıklamada olabiliirdi.

Dönüşte doçentlik tezimi hazırlıyacağım. Konumu belirlemiştim: Anadolu Efsaneleri... Amerika'ya gitmeden önce, 1973'te yaptığım hazırlıklarım vardı. Onların metin kısmını bir kitapta toplayıp göndermeyi planladım. Hemen cevabımı gönderdim. Gelen cevap ilgi çekiciydi. İmza mı? Halit Güler... Baba dostlukları, hemşehrilik derken 'Kafalarımız sarmıştı'.

Kısa zamanda efsane metinlerinin 1.ci sayısını 101'e tamamlayarak gönderdim. Daha sonra sayfa düzeni konusundaki isteklerimi ilettim. Kitabım 1976 yılında Damla Yayınevi'nin 46. kitabı olarak gün yüzüne çıktı. *101 Anadolu Efsanesi*, 270 s.

Bu kitabımdaki ilk 71 efsane yıllar sonra Japonca'ya çevrildi. Azerbaycan'da yayımlanan *Türk Edebiyatından Seçmeler* adlı bir antolojiye birkaç efsaneyle girmekle kalmadı, antolojiye de efsane-

lerimden birinin adı verildi. Güzellik Suyu.

Kitabımız, daha sonra Kültür Bakanlığınca bir defa (1989), Akçağ Yayınevinde de, ilki 2003 yılında olmak üzere üç defa (sonuncusu 2008) daha yayımlandı.

101 Anadolu Efsanesi, bugün alanında en çok okunan kitapların başında gelmektedir. Hatta yapısıyla, düzeyiyle bir okul gibi oldu. Dahası mı? Yıllar sonra bir de kardeşi oldu: *101 Türk Efsanesi*. "Sırada ne var?" diye sorarsanız, *101 Dünya Efsanesi* diyebilirim. Ancak zamansızlık beni üzüyor.

Bu diziyi, bu çok ilgi görmeyi Damla Yayınevi'ne, kardeşim, hemşehrim dostum Halit Güler Beyefendi'nin yayın anlayışına borçluyum. Ayrıca pek çok Türk genci de bu kitapla efsaneyi sevdi, efsane derlemeye başladı.

Ömrün uzun olsun 'baba dostumun vefakâr oğlu' diyorum, birlikte güzel günler geçirelim, birlikte yazıp çizeyim. Siz, sadece "Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı / Vekili" değil, ayrıca camiamızın en beyefendi yöneticilerindensiniz. Konyalı hemşehrileriniz kadar başkaları da bu özelliğinizi saygıyla teslim etmişlerdir. Bu özelliğimizin yazıya yansımış şekliyle hatıralarınızı okumayı bekliyoruz. Lütfen kaldığınız yerden yazmaya devam ediniz. Çünkü siz bir 'belgesel kişi'siniz. Anlatacak ve yazacak çok şeyiniz var.

Beklemeye devam ediyoruz; heyecan ve merakla...

Halit Güler, Mekke'de merhum Ali Ulvi Kurucu'yu evinde ziyaret sırasında.

BABAMIZ HALİT GÜLER

Gazeteden; Halit Bey'le ilgili bir ek plânlıyoruz. Siz de onun KIZI olarak düşüncelerinizi kâğıda döker misiniz, dediklerinde; hiç düşünmeksizin evet, deyivermiştim. Bu evet, deyişle büyük bir yük aldığımı farkındaydım. Ancak bu yükün ağırlığını, yazmaya koyduğumda fazlasıyla hissettim. Yükün ağırlığı, yazacaklarımın, kelimelerle ifadesinin zorluğundan başkaca bir şey değildi.

Çınar ağacını hepimiz biliriz. Ben çınar ağacı ile özdeşleşmişimdir; iki çocuk, altı torun, bir gelin ve bir damattan oluşan ailenin reisi, babamız Halit Güler'i., Onun için diyorum ya; hem yük ağır, hem de yazacaklarım... Çınar ağacı yazıyla ifade edilebilir mi ki!

Baba, güven ve sığınak demektir, diye biliriz. Ya da baba kavramından onu anlamış onu hissetmişizdir biz, o Koca Çınar'ın kolları arasında kendimizi. Bize güvenmeyi öğretmiştir; kendimizi hep güvenlikte hissetmişizdir onun yanında. Koca bir ömrünü verdiği bürokrasinin, izleri olarak yorumladığım, dışarıdan birazcık soğukluk ve resmiyet varmış gibi gözükken, fiziki yapının ardındaki sıcaklığı, yumuşak kalpliliği ve sevgiyi, onunla uzun vakit geçirmeden anlayamazsınız. O nahif yaratılış, geride kendisine uzanan hiçbir eli boşta bırakmamış, hiçbir istem ve arzuyu da geri çevirtmemiştir.

"İnsanların en hayırlısı, insanlara hayırlı olandır" düsturundan olsa gerek, İslâm'ı anlatmaya adanmış bunca yılın bilgi ve tecrübe birikimini, kimi zaman yazılarla, kimi zaman da her gittiği yerde, verdiği vaazlarla insanlara ulaştırt-

mıştır. Onun içindir ki anlattıkları dinlenir, yazdıkları okunur olmuştur bu güne değin hep.

O, prensipli ve plânlıdır. Bir yolculuğa çıkmadan önce hazırlamaya koyulduğu çantasından, kalemi ve kâğıt parçalarını eksik etmez asla. Çünkü tabiatta gördüğü her şey, onun için ilham kaynağıdır. Yaradan'ı yaratılanla anlatmaktan başkaca bir şey de değildir yazdıkları. Kimi zaman bir kiraz bahçesidir yazının çıkış noktası, kimi zaman çam ağaçları ve kimi zaman da vadilere akan pınar suları... Prensip ve plânlarını sadece bir tek şey bozar, bir tek şey aksattırır. Etrafına olan saygı ve sevgisi...

Onun sesi kolay kolay yükselmez, söyleyeceği sözleri özenle seçer. Müsamaha kavramının en geniş şekli ile vücut bulduğu kişidir babamız. Doğru karar vereceğimizi düşündüğünden olsa gerek, verdiğimiz kararlara hep saygı duymuştur. Hayır, diyemeyen yapısıyla etrafını üzmez. Önsesizindeki güçlülükle, önceden anlayıp sezdiği arzularımızı, fark etmeksizin yerine getiriverir. Yaptığımız yanlışlara kendince sessizce söylene de, bizi üzmemek için çok bir şey söylemez.

Tabiatla iç içe olmak onun en büyük zevkidir. Çam ağaçlarının arasında gezmek, yalınayak hafif nemli toprakta yürümek, denizin kenarında kumsalda meltemin hafif serinliğini hissetmek en çok hoşlandığı şeylerdendir.

Gezmek ve değişik yeni yerler görmek, en çok sevdiği şeylerdendir. Gezdiği yerlerde, yüce Yaratıcı'nın bize bahsettiği güzellikleri ve tarihin bize bıraktığı mirası görmek, seyretmek onun

için en büyük zevktir. Gittiği her yerde bir şeyi asla ihmal etmez: Müftülük ve imam hatip liselerine uğramayı... Onun içindir ki, buralar, her gittiğimiz yerde çalacak bir kapımız oturup nefeslenecek bir yerimiz olmuştur.

Seviyelidir. Siz onu her şeye yorum yaparken göremezsiniz. Az konuşur ve az şey söyler. Boş konularda konuşmaz, boş verin onu, deyip geçiverir. Siz bir konuda konuşurken o susuyorsa, o fikir belirtmiyorsa, bilin ki; konuşmaya değmez bir konudur. Etrafında olan biteenin hepsinden haberdar olsa da söylenmesi gereken yerlerde, söylenmesi gereken kişilere, söylenmesi gereken birkaç cümleyi söyler, o kadar...

Emekli olduktan sonra evde iki meşguliyeti vardır. Gazeteye yazı yetiştirmenin telaşı ve uğraşısı ile bilgisayarın başında geçirir zamanının çoğunu. Bir kütüphaneyi andıran çalışma odasında kitapların arasında bulursunuz onu. Binlerce kitap yetmezmiş gibi, son çıkan kitaplar mutlaka okunur ve o kütüphanede yerini alır.

Ev dışındaki vaktini de vakıf ve derneklerde geçirmektedir. Kimi zaman Türk Anadolu Vakfı'ndadır, kimi zaman da Alibeyhüyükülük Derneği'ndedir. Yılların tecrübe ve birikimini sosyal yapılanmalarda değerlendirir. İmam hatipli olmak, Diyanet mensubu olmak en önde gelen aidiyetleridir. Ve de Alibeyhüyükülük olmak...

"Kezban"dan başka bir ifade duymamışsınız, annemize seslenişinde ömrü boyunca tartışıklarına da şahit olmamışsınız. Beğenmediği hiçbir şey mi olmamıştır. Tabii ki de olmuştur. Onu sessizliği ile hissettirir. Alındığını görmezsiniz, ya da hissettirmez. Aslında alınır da. Yaratanı Yaradan'dan ötürü hep hoş görür.

Sofraya en son gelen de odur. Kapıdan en son çıkan da odur. Yavaşdır özetle yaptıklarında. Onu tanımiyorsanız, beklemeyi bilmelisiniz. Yavaş gözükmemesinin temelinde, aslında gidilecek yere ya da yapılacak işe, tam hazır olmak düşüncesi yatmaktadır. Elindeki işi bitir-

meden başka bir şeye başlamaz. Her şeyiyle hazır olmadan dışarıya çıkmaz. Yavaş ve sindire sindire yapar her şeyi.

Öncesini pek bilmem ama, hayatın yorgunluğunu son dönemlerde hemen hemen her yerde uyuklayıvermesinde görür ve bulursunuz. Kimi zaman televizyonun karşısında, kimi zamanda oturduğu koltukta başının öne düşüşünü görüverirsiniz.

Bazı insanlar vardır. Buldukları ortama örnek olurlar. Varlıkları diğer var olma kavramlarını da taşır. Onun olduğu ortamda huzur hissedersiniz, güven duyarsınız ve sıcaklığı yaşarsınız... Güzel ahlak güzel davranış ifadelerinde yer alan her unsuru yaşarsınız. Kimileri sözle yapar ama kimileri de davranışları ile hissettirir. Ortamın hep sıcak olmasını sağlarlar. Var oluşu ile huzur bulursunuz. Ve güzellikleri yudumlersiniz yavaş yavaş. Babamız dersiniz, dedemiz dersiniz; varlığından güç bulursunuz. Her baba, her dede bu hisleri verir mi, bilmeyiz. Biz Halit babamızın varlığında bu his ve duyguları fazlası ile yaşamış ve yaşamaktayız. Bundan da onur duyuyoruz.

Evlatların olmanın onurunu taşıyarak ellerinden öperiz.

İyi ki varsın
İyi ki dedemizsin.

İyi ki babamızsın.

Ali Haki DEMİR
Fatih Eski Müftüsü

CAN KARDEŞİM HALİT GÜLER

Çok değerli dostum, can kardeşim Halit Güler Bey'den kendileriyle ilgili bir yazı yazma teklifini aldığım zaman, akşam misafirim olan bir arkadaşımın, Talip Arıshahin Bey'le, çaylarımızı yudumluyorduk. Ne yalan söyleyeyim irkildim ve ağzımdan şu cümleler döküldü:

“Halit Bey, nasıl anlatılır ve nasıl ifadelendirilir? Bu o kadar zor ki; hangi yönünü anlatmaya çalışsanız, hangi vasıflarından bahsetseniz sayfeler tutar. Ama gene de Halit Güler Bey'i tam olarak anlatmış olamazsınız.”

Sevgili misafirim: “Ben çocuk yazıyorum. Çocuklara hitap etmesini ve çocukları anlatmayı pek severim. Dolayısıyla ben Halit Bey'in çocukluğunu ve gençliğini yazmak isterim. Zaten aynı teklif bana iletilince kendilerine de bunu söyledim.” esprisini yaptı.

Gerçekten onu hangi yönüyle okumalı ve hangi özellikleriyle anlatmalı, bilmem ki... Arkadaş canlılığını mı, dostlarına gösterdiği sınırsız sadakat ve sıcaklığı mı; dürüstlüğünü ve çalışkanlığı

ğını mı; millî ve manevî değerlere karşı gösterdiği emsalsiz hassasiyeti mi; idarecilikte, adam seçme ve tanımadaki Allah vergisi liyakatini mi; ya da duygu ve düşüncelerini daha öğrencilik yıllarından itibaren kullanmaya başladığı kalemikle, en anlaşılır, en ilmî ve en edebî şekilde anlatmaya başlamasını mı?..

Cenab-ı Hakk'ın herkesi ayrı ayrı yetenek ve kabiliyette yarattığını biliyoruz. Birçoklarımız bu yeteneklerden bir veya birkaçına sahipken Halit Güler Bey'e Mevlâ çok cömert davranmıştır. Onu pek çok yetenekle bezenmiştir. Fıtratın bahşettiği bu meziyetleri onun, ihtirasa kapılmadan, kin ve adavet batağına saplanmadan, dünyevi kaygılardan tamamen uzak, müşfik ve babacan bir tavırla kullanmış bulunduğunu, şahsen Mevlâ'yı şahit tutarak iftiharla ifade edebilirim.

O, dost ve ahbab seçmede âdeta titiz bir kuyumcu gibidir. Ölçer ve biçer. Tekrar ölçer ve tartar. Sonra yeteri kadar bekler ve ebediyen süreceğine inandığı kişi ile o yakınlaşmayı ve dostluğu pekiştirir.

Bildiğim kadarıyla, dost portföyü en zengin insanlardan birisidir Halit Güler Bey. Kimdir dostları? Kimlerden oluşur? Bedenen ve ruhen hangi kesime daha yakındır? İtiraf etmeliyim ki bunu benim kesin hatlarıyla belirtmem ve şekillendirmem mümkün değildir. En üst seviyede devlet ve siyaset adamlarından tutunuz da, ikamet ettiği mahalledeki komşuları, alışveriş yaptığı esnaf Ramazan Efendi'nin dükkânında görüşüp, tanışıp, selâmlaştığı karşı apartman görevlisine kadar... İmam, müezzin, kayyım, vaiz, müftü, haham, piskopos ve rahip

*Soldan, Kadir Temel,
Prof. Dr. Mehmet
Hatipoğlu, Prof.
Dr. Mustafa Sait
Yazıcıoğlu, Halit Güler
ve Şeyhulislam Allah
Şükürpaşazade Bakî
Şehitliği'nde.*

herkes, makamına, mevkiine, zenginliğine ve fakirliğine itibar etmeden onun dostu olmuştur.

Kütahya'nın Pazarlar ilçesinde yaşayan emekli imam-hatip Akif Özdemir'i unutulabilir mi Halit Bey?

1982 yılında Fatih Müftülüğündeki görevinden ayrılıp Ankara'ya giderlerken, yerine gelen bendenize: "Şu arkadaşları sana emanet ediyorum. Lütfen bunlara sahip çıkın" diye emanet ettiği Murakıp Emin Yiğit'i, Şef Ahmet Özgen'i unuttur mu hiç?

Mevlit ve kasideleriyle gerçekten, yıllarca ümmet-i Muhammed'e Allah sevgisini ve Peygamber aşkını aşılamaaya çalışan İstanbul hafız ve mevlithanlarından Rahmetli Adem Erim'i, Fevzi Mısır'ı, Mehmet Soysal' ı, Kazım Bayram'ı, rahmetli Muharrem Arslantürk'ü, Celal Yılmaz'ı, Dursun Çakmak'ı, merhum İsmail Biçer'i, Aziz Bahriyeli'yi ve Amir Ateş'i unutmaması mümkün mü acaba?

Acizane yazmaya çalıştığım şu satırları okurken bile aziz dostumun duyulduğunu görür gibi oluyorum. Onu daha fazla üzmemek için tebdil-i mekân eyleyen diğer dost ve yaranını yazmak ve hatırlatmak istemiyorum.

Peygamberler Peygamberinin de özenle taşıdığı ve tavsiye ettiği bu emsalsiz vasıflarla hayatını şekillendirdiğinin şahidi olan bizler, onunla ne kadar öğünsek azdır.

Yıl 1951. Konya İmam-Hatip Okulu tedrisata başlamıştır. Okula ilk kayıt yaptıran öğrenciler arasındayız biz. Halit Güler Bey'in gençlik ve okul hayatı ile ilgili unutulmaz hatıraları kaleme alacak birçok arkadaşımız olacaktır. Olmalıdır da...

Daha o yıllarda inanmış birkaç cavidanla *İslâm'ın İlk Emri OKU* dergisini yayın dünyasına sokmaları, zülf-i yâre dokunan bir makaleyi gerekçe göstererek dergideki konumu itibarıyla tutuklanmış bulunması vs. gibi acı, tatlı olaylar elbette Halit Güler Bey'i geleceğe hazırlayan ve hatta onu bir yerde kamçı-

layan olaylar olmuştur.

Konya'da ilk defa İmam-Hatip Okulunun açılmış olması, o kadar sevindirici olmuştu ki... Aslında dindar ve muhafazakâr olan Konya halkı, bayram ötesi bir bayramı idrak ediyordu âdeta.

Çeşitli hoca efendilerde Arapça okuyan, Kur'an kurslarında veya münferiden hafızlık eğitimi gören ne kadar talebe varsa yaşlarına bakılmaksızın okula kaydını yaptırdı. Sınıflar neredeyse seksen kişiyi buluyordu. Sınıflarımızda çok yetişkin ve yetenekli öğrenciler bulunmaktaydı. O zamanın ifadesiyle Arapçayı ileri seviyede öğrenip gelmiş arkadaşlarımız ve ağabeylerimiz yanında, hafızlığını ikmal edip gelen pek çok öğrenci de vardı.

Şerafeddin Camii ile Kapı Camii'nde okuduğumuz mukabelelerin başhafızları Kamil Yaylalı ve Ahmet Baltacı, akademisyenler Mustafa Uzunpostalcı, Ali Osman Koçkuzu ve genç yaşta aramızdan ayrılan rahmetli Harun Tolasa, imam-hatipten sonra hukuk fakültesini bitirip hayatını hukukçu olarak devam ettiren Mehmet Kabakçı, Mehmet Ali Aldur, H. İbrahim Gültekin, Mehmet Ali Uz, rahmetli Abdullah Karaman ve rahmetli Nazır Zügül, Mustafa Ateş, rahmetli Mustafa Pektut, Bayram Başpınar, Necati Günüş, İbrahim Altunel, kapı komşum sporcu Şükrü Tellioglu ve daha niceleri...

Bu talebeler, bu canlar hatırlanır, yâd edilir de bunlara emek veren, ruh veren, âdeta can veren mübarek ve muazzez insanlar unutulur mu?

Başta küçük, büyük bütün öğrencilerin maddi ve manevî muini olan Hacı Veyiszade Mustafa Kurucu olmak üzere, Müftü Abdullah Ulubay, Tahir Elliiki, Hakkı Özçimi, Silleli Ali Uca, Arif Etik, Mehmet Ulucan hoca efendiler, fen bilgisi derslerimize gelen isimlerini hatırlamakta güçlük çekeceğim değerli hocalarımız. Cenab-ı Hak hepsine gani gani rahmet eylesin... Mekânları Cennet-i âlâ olsun...

Yaşları bizden büyük olan Konya

İmam-Hatip Okulundaki bu arkadaşlarımızla, İstanbul Yüksek İslam Enstitüsünde de yollarımız kesişti ve beraber olduk. Yaşça bizden büyük olan bu ağabeylerimiz İstanbul gibi bir yerde güya çaktırmadan bizi sahipleniyorlardı. Küçük bir hatamızı görseler hemen olaya el koyarlardı. Kamil abinin ve Baltacı'nın gözünde biz, hâlâ orta ikinci sınıfta okuyan öğrencilerdik. Gariptir ama bu hâl bizi sevindirir ve hoşnut ederdi.

Bu unutulmaz hatıraları yâd ederek belki sınırı aşyorum, ama bu anıların benim ve benim gibi aynı duyguları taşıyan arkadaşlarım için paha biçilmez manevî değeri olduğunu da unutmamak gerekir.

Konya Yüksek İslam Enstitüsünden mezun olduktan sonra İstanbul'a gelip yerleşen Halit Güler Bey de bizim arkadaş halkımıza katılınca grubumuz zenginleşiverdi. Rahmetli Ahmet Gürtaş, rahmetli Mustafa Pektut, Mehmet Doğru, Duran Kömürcü, Mehmet Kabakçı, rahmetli Nazır Zügül, Talip Arışahin ve bendeniz... Tabii ki yaşlar ilerledikçe, mesleki bilgi ve görgüler arttıkça arkadaşlarımızın çeşitli üst görevlere getirilmeleri dolayısıyla ekipte azalmalar, dağılmalar oldu.

Hiç unutmuyorum ve o günün heyecanını hâlâ üzerimde taşıyorum. İstanbul Merkez Vaizi olarak görev yapmaktayım. Telefon çaldı. Telefondaki ses Halit Bey'e aitti. Selâm kelâmdan sonra dediler ki: "Haki Bey, sizi Fatih Müftüsü olarak düşünüyor ve teklifinizi yapıyoruz. Haberiniz olsun." Beynimden vurulmuşa döndüm âdeta. Ne diyeceğimi şaşırđım. Epeyce bir süre tereddüt ettikten sonra: "Sayın Başkan, siz benim aile ve iş durumumu çok iyi bilen ve değerlendirebilen bir arkadaşımızsınız. Üstelik benim yapım, karakterim idarecilik gibi bir göreve elverişli değil. Üstelik Fatih gibi, Fatih Müftülüğü gibi bir görevi benim kabul etmem mümkün değil. Lütfen beni bağışlayınız." dedim. Hatta şunu da söylediğimi hatırlıyorum: "Eğer bu tayin işi sizi aşırıyorsa yarın Ankara'ya gelip durumumu Sayın Başkan'a anlat-

mak isterim." Vedalaştık. Tam iki saat sonra Halit Güler Bey'den ikinci bir telefon aldım. "Aziz kardeşim, Ankara'ya hiç gelmeyin. Ben Sayın Başkan Tayyar Bey ile görüştüm, durumunuzu uzun uzadıya da anlattım. Ama kabul etmediler. Şu saatte tayininiz bile çıkmış olabilir" dediler ve kapattılar. Tarih 18.08.1982'yi gösteriyordu. Cenab-ı Hak şahit, tayininin çıkmış olmasına, layığı olmadığını bildiğim bir göreve getirilmiş bulunmama rağmen, iki gün düşünmekten kendimi alamadım. Nihayet bu önemli görevi tereddütler içerisinde ve de ürpererek kabullenmek mecburiyetinde kaldım.

Bütün bu endişe ve ürperişlere rağmen Cenab-ı Hak önümüzü açtı. Hayal dahi edemeyeceğimiz kalıcı, verimli hizmetlere imza atmış olduk. Müftü olarak görev yaptığım Fatih'te Halit Güler Bey bana o kadar yakın olmuş ve o kadar candan davranmıştır ki; bölgemizde hiç de küçümsenmeyecek hizmetlerin geliştirilmesinde ön ayak olmuş ve yol göstermiştir. Bütün bu başarılı hizmetlerin gerçekleştirilmesinde aziz dostumun birinci derecede teşviki, gayreti ve unutulmaz desteği olmuştur.

O tarihlerde, Fatih Müftülüğüne bağlı Kur'an kurslarında 450-500 civarında hafız yetiştirilmekteydi. Her yıl yapılması mutlak hâle getirilen hafızlık merasimlerimize can dostumuz Halit Bey mutlaka katılır ve Reisü'l-Kurra Hendekli Abdurrahman Gürses veya Gönenli Mehmet Efendi Hazretlerinin hemen yanındaki yerlerini alırlardı. Tabii bu bize büyük bir onur bahşeder, haz verir, teşvik unsuru olurdu. İstanbul'a teşrif ettiklerinde, Fatih Dikilitaş'taki Hafız-ı Kur'an ve Mevlithanlar Derneğini ziyaret etmeyi ihmal etmezlerdi. Ziyaret imkânı bulamasa dahi mutlaka telefonla hâl hatır sorarak gönüllerini almaya çalışır ve onları onore ederdi. Fatih Camii Kur'an Kursu'nun beli tabancalı emekli polis Konyalı Hacı Nakıp amcasını hiç unutmaz, elini öperek hizmetlerine teşekkür eder ve duasını alırdı. Rahmetli Kur'an Kursu hocası

Hüseyin Ay Hoca Efendi'ye de çok değer verir, verimli hizmetlerinden dolayı teşekkür ederdi. Sümbül Efendi Kur'an Kursu'nda güzel hizmetlere vesile olan Mustafa Yılmaz Hoca Efendi de kendisini çok sever ve hizmetlerini her zaman takdirle anlatır. Halit Bey kardeşimizi, dostumuzu sevmeyene, takdir etmeyene rastlamak mümkün olmadığı gibi, Diyanet'teki etkin görevi dolayısıyla, Halit abi veya Halit Bey Hocam diyerek kapısını aşındıran yüzlerce arkadaşımızın ve meslektaşımızın takdir dolu sevinç ifadelerini unutmak da elbette ki mümkün değildir.

Çok yakınlığımız olması dolayısıyla biliyoruz ki, resmîyetin dışında bu babacan tavrı, kimsesizlerin yanında olma zevki, din görevlilerinin rahatlıkla ulaşabilecekleri ve dertlerini anlatabilecekleri, yalnızların da derdini anlatabileceği, deva olabileceği birisinin bulunmuş olması ve bütün bunlar Halit Güler Bey'in hayatını dolduran, renklendiren ve her fâniye de nasip olmayan çok çok önemli özellikler ve değerlerdir. İşte Halit Güler Bey budur. Budur Halit Güler'i unutulmaz dost, vazgeçilmez arkadaş yapan.

Hayatında öyle devreler olmuştur ki, iş hayatını, aile hayatını çok yakinen ilgilendiren, menfi oluşumlar da dâhil o, derdini dışa vurmamış, içine atmasını bilmiştir. Sırlarını âdetâ mukaddes bir emanetmişçesine ve birçoklarımıza da örnek olacak şekilde saklamasını bilmiştir. Yani demem o ki, Halit Bey kardeşimiz kiminle, nerede, nasıl ve ne şekilde konuşulması gerektiğini en nefis örnekleriyle gösteren nadir değerlerimizdendir. Bundan sonra da kendilerinden daha fazla, çok daha fazla istifade edilmesi gerektiği kanaatini taşıyorum. Bu kanaate yeni ulaşmış da değilim.

Yılına hatırlıyorum. Bir Hac döneminde Mekke'de büyük bir binanın açık olan üst katında kafiye başkanları olan arkadaşlarımıza yaptıkları konuşmayı hatırlıyorum. Aman ya Rabbi, kulaqlarımda hâlâ... Samimi, olgun, gösteriş ve riyadan uzak, konuya hâkim,

kapsamlı ve etkili hitabeti ile bütün dinleyenleri âdetâ mest etmişlerdi. Unutamayacağım bir hatıradır. Nerede ne konuşulacağını ve nasıl davranılacağını fevkalâde nazik bir örneğidir Halit Bey.

Telefonunu aldığım akşam: "Talip Arışahin Bey'le şu anda çaylarımızı yudumlamaktayız, haydi buyur gel" dediğimde çektiği içten ah'ı ve her telefon konuşmamızda ifadelendirdiği İstanbul tahassürünü unutmak mümkün değil?

Konya'nın garip çocuğudur o. Çünkü o, Konyalılığı yanında İstanbul'u yaşamış. İstanbul onu, oda, İstanbul'u çok sevmiştir. Konya ağalığı ile İstanbul efendiliğini şahsında en bariz şekilde temsil eden ender arkadaşlarımızdandır.

İstanbul'un her semti bir rüyadır Halit Bey için. İstiklâl Caddesi'nde vitrinlere bakmak, Fatih'te tarihi seyretmek ve görüşülemeyen, unutulmaya yüz tutmuş eski dostlarla aniden karşılaşvermek, sevdikleriyle Emirgân çayını yudumlamak, Bakırköy'de, Konya'dan hicret edip, akraba ve gönüldaşlarıyla geçirdiği, belki biraz sıkıntılı ama kayda değer günleri yâd etmek, yazı ve kültür hayatının merkezi Çağaloğlu ve Bab-ı Ali'de yazar, çizer, okur, okutur, şair, ressam, edebiyatçı gibi aydınlarla hemhal olup gönül alışverişinde bulunmak, Be-

Halit Güler ve beraberindekiler, Kırgızistan'ın Ohş şehrinde İlahiyat Fakültesi olarak belirlenen binanın önünde.

yaız' a uğrayıp Sahaflar'da eski kitapları, evrak-ı metrükeyi karıştırma, tetkik etme ve seyretme merakını gidermek, Beyazıt'taki çınarın altında oturup çay içerek yorgunluğu gidermek, hemen aşağı yol üstünde Beyaz Saray'ın yanındaki; Necip Fazıl, Serdengeçti, Nurettin Topçu, İlhan Darendelioglu, Ergun Göze, Abdurrahim Balcı, Ziya Nur Aksun, Zaptıya Ahmet, M. Niyazi Özdemir, Üstün İnanç ve seyrek de olsa Alparslan Türkeş gibi önemli şahsiyetlerin sohbet mekânı olan meşhur Marmara Küllük Kıraathanesi'nde duraklayıp, demli çayları yudumlariken, onların hayallerini, gençlikten ne belediklerini, geleceğin nasıl şekillenmesi gerektiğini ifadelendiren hamasi öğüt ve tavsiyelerini dinlemek vs.

İşte Halit Güler Bey'in İstanbul'u bu. Bildiğim kadarıyla o, İstanbul'u böyle tanıdı ve böyle yaşadı. Karşılaştığımız eski ve yeni dostlarımız, selâm, kelâm, hâl ve hatırdan sonra yakınlığımızı bildikleri için hemen "Halit Bey Hocamız nasıllar? Görüşüyor musunuz? İstanbul'a hiç gelmez mi? Sağlığı, sıhhati nasıl?" diye içten ifadelerle sorma ihtiyacı hissederler. İşte bu, yıllar ve yıllar geçse de unutulmaz

dostlukların, unutulmaz iyiliklerin ve unutulmaz hizmetlerin en güzel birer göstergesidir.

Bir yâd-ı cemil olarak isimlerinden bahsettiğim arkadaş grubumuzla yıllarca devam ettirdiğimiz doyulmaz sohbet ve münasebetlerimiz, bizi biz yapan, bizi hayata bağlayan, hiç mi hiç unutamayacağım en asil hatıralar olmuştur. Ruhsuz bedenimize âdeta ruh veren, acıkmış gönüllerimizi derunî ve lâhutî nimetlerle doldurmaya çalışan mümtaz hocalarımızı, yeniden hatırlamaya ve Fatihalar göndermeye vesile olmuş bulunması dolayısıyla da değerli kardeşimi en samimi duygularım ile kutluyorum. İlâhî takdirin bir cilvesi olarak aramızdan ayrılıp bizi bekleyenlere selâm olsun. Onlara sonsuz rahmet ve mağfaret diliyorum.

Hayatını idame ettiren can dostlarımıza da aile fertleriyle, torun ve torbalarıyla, bütün sevdikleriyle nice sağlık, sıhhat ve afiyetler temenni ediyorum.

Medar-ı iftiharımız olan Halit Güler Beyefendi için böyle bir çalışmaya ön ayak olanlara da ayrıca şükranlarımı sunuyorum.

*Halit Güler, Doğuistan'da
bir Kur'an Kursu
öğrencileriyle beraber.*

MUHTEREM AĞABEYİM HALİT GÜLER

Talip ARIŞAHİN

Emekli Öğretmen-Yazar

Konya İmam-Hatip Okulunun ilk mezunları yedek subay olarak vatani görevlerini tamamlayıp dönmüşlerdi (1960). Her biri bir camide imam olup, Hakk'a hizmet için halkla kucaklaşmışlardı. Konyalılar onları hem çok seviyor; hem de çok değer verip saygı gösteriyorlardı.

Bir araya gelen İmam-Hatip Okulunun ilk mezunları; "Hak yolunda halka daha çok hizmet için ne yapabiliriz?" diye düşündüler. Önce; sadece Konya'yı değil, bütün ülkeyi kapsaması için; "Türkiye İmam-Hatip Okulları Mezunları Cemiyeti"ni kurdular. Halit Güler'i cemiyet başkanı seçtiler. O yıl ben de mezun olup, ağabeylerimin kurduğu derneğe üye oldum. Çok sevdiğim ve takdir ettiğim ağabeylerimle beraber olmaya gayret ediyordum. Ağabeylerim gündüz yaptıkları çalışmalarla yetinmeyip, hemen hemen her gece, yatsı namazından sonra evlerde toplanıp; "Daha çok hizmet için neler yapmalıyız?" diye konuşup tartışıyorlardı. Herkes fikrini söylüyordu. Uzun müzakereler gece yarısına kadar sürüyordu. Sonunda Halit Güler, yapılan bütün konuşmaları, ileri sürülen fikirleri derleyip topluyor; planlı bir şekilde yapılması gereken işleri sıralıyordu. Ben bütün ağabeylerimi dikkatle ve hayranlıkla dinliyordum. Halit Güler'in konuşmasındaki fikir insicamını ve yorumlarını çok beğeniyordum.

Halit Güler bir gazete, ya da dergi çıkarmayı teklif ediyor; bu fikir herkes tarafından benimseniyordu. Fakat para yoktu. Halit Güler, İmam-Hatip Okulunda öğrenciyken, *Yeni Meram* ve *Öz Demokrat Konya* gazetelerinde yazıları yayımlanırdı. Birkaç arkadaş bir araya gelerek *Çağlayan* isimli bir de dergi çıkarmışlardı. Bu deneyim onu kamçılıyor; o da arkadaşlarını

teşvik ediyordu. Yeni bir dergi çıkarmak için, Mezunlar Cemiyeti'ne bağış temin ederek birinci sayıyı yayımlamayı, daha sonra abone kampanyası başlatarak dergiyi yaşatmayı planladılar. Derginin adını da buldular: *İslâm'ın İlk Emri OKU...*

Derginin amacı; halkı dinî ve ilmî açıdan bilgilendirmek, memleket meselelerine karşı bilinçlendirmek ve İmam Hatip Okullarının ayakta kalma ve yaşama mücadelesini güçlendirmek ve desteklemektir. Çünkü her gün, bazı gazetelerin pompalandığı menfi bir rüzgâr eser; İmam-Hatip Okullarını kapatmaya veya zayıflatmaya çalışırdı.

Derginin sahibi, Türkiye İmam-Hatip Okulları Mezunları Cemiyeti adına Mustafa Pektut, sorumlu yazı işleri müdürü: Halit Güler'di. Mustafa Ateş, Mustafa Uzunpostalcı, Ali Osman Koçkuzu, M. Ali Uz gibi pek çok İmam-Hatip Okulu mezunu dergiye yazı yazıyordu. Genç şairlerin başında Mehmet Emin Bildirici geliyordu. Ali Ulvi Kurucu ve Nuri Baş gibi İslâm'a gönül vermiş şairler de şiirlerini

Halit Güler Mekke'de müslüman olup umre ziyaretine gelen iki Avusturyalı ile röportaj yaparken.

Halit Güler Ru'yeti Hilal Konferansı için gittiği Endonezya başşehri Cakarta'da Cumhurbaşkanı Ahmet Sukarno tarafından kabul edilirken.

gönderiyorlardı. İslâm'ı ihya etmeye kendini adanmış tanınmış yazarlardan da yazılar alınıp yayımlanıyordu.

Allah'ın izni ve inayetiyle, adı geçen arkadaşlarımızın gayret ve himmetleriyle, halkımızı *İslâm'ın İlk Emri OKU* mecmuasına öyle ilgi gösterdi ve rağbet etti ki, abone sayısı her geçen yıl arttıkça arttı ve on üç bine ulaştı. Halit Güler, beş yıl bu mecmuanın sorumlu yazı işleri müdürlüğünü yaptı ve makaleler yazdı. *OKU* mecmuasında çıkan bir yazıdan dolayı da cezaevine girdi, çıktı. Bu arada iki arkadaşıyla birlikte *Şafak* isimli günlük bir gazete de çıkartmaya başladı. Sanki o; okumak, düşünmek ve yazmak için yaratılmıştı.

Daha sonra *İslâm'ın İlk Emri OKU* mecmuasının yazı işleri müdürlüğünü 1980 yılına kadar Hasan Tekelioğlu yürüttü. İmam-Hatip Liseleri neslinin sesi olan; yirmi yıl yayımlanan ve büyük bir boşluğu

dolduran *OKU* mecmuası, hem Müslümanların bilgilmesine ve bilinçlenmesine hizmet etmiş; hem de İmam-Hatip Liselerinden pek çok şair, yazar ve ilim adamının yetişmesine öncülük etmiştir.

1966 yılında Kars'ta öğretildim. İstanbul Yüksek İslâm Enstitüsünde ve Edebiyat Fakültesinde okuyan, aynı zamanda Silivrikapı'da Sittei Hatun Camii'nde imam olan Mustafa Pektut ağabeyimden bir mektup aldım. İrfan Yayınevi'ni kurduğunu müjdeliyor ve yayınevinin bir broşürünü sunuyordu. Ertesi yıl Mustafa Pektut, İmam-Hatip Okulundan sınıf arkadaşları olan Süleyman Özkafa, Halit Güler ve Mehmet Doğru'yu İrfan Yayınevi'ne ortak olmaya davet etmiş; onlar da kabul etmişlerdi. Mehmet Doğru, İzmir'de hem vaizdi, hem de İrfan Yayınevi'nin bir şubesini açmıştı.

1968 yılında İstanbul'a tayin olup geldiğimde, merhum Süleyman Özkafa'nın Bolvadin'e müftü olup yayınevinden ayrıldığını öğrendim. Şehremi Ortaokulunda din bilgisi öğretmeniydim. Her gün okuldan çıkınca, Beyazıt'ta Beyaz Saray İş Merkezinin zemin katında bulunan İrfan Yayınevi'ne giderdim. Çünkü çok sevdiğim ve hürmet ettiğim ağabeylerimle görüşüp konuşmaktan hem büyük bir haz alıyor; hem de onların ilim ve irfanından faydalanıyordum. Her gün gitmeme rağmen, benden bıkmıyorlar, surat asmıyorlardı. Çünkü onlar dost canlısı, müşfik ve iyi kalpli insanlardı. Gerçekten İrfan Yayınevi, adı gibi bir irfan merkeziydi. Zamanın tanınmış ilim ve din adamları, üniversite mensupları, Yüksek İslâm Enstitüsü hocaları ve talebeleri, İmam-Hatip Okulu öğretmen ve öğrencileri, muharrirler, şairler, İrfan Yayınevi'nin müdavimleriydi. İrfan Yayınevi, İmam-Hatip neslinin ilim ve kültür merkeziydi. Orada doyumsuz sohbetler olur; yeni tanışmalar, kalıcı dostluklara dönüşürdü.

İrfan Yayınevi'nin karşısında Kadir Mısıroğlu'nun Sebil Yayınevi vardı. Zaman zaman onun sohbetlerini dinlerdik. Bir de Bahar Yayınevi vardı. Konya İmam-Hatip Okulunun ilk mezunlarından olan ve Edebiyat Fakültesinde okuyan Duran

Kömürcü Kumkapı'da İbrahim Paşa Camii'nde imamdı. Bir akşam bir konuda istişare etmek için arkadaşlarını evine davet etti. Mustafa Pektut, Halit Güler, Kamil Yaylalı (İstanbul İmam-Hatip Okulunda meslek dersleri öğretmeniydi), Nazir Zügül (İstanbul Müftülüğünde şefi ve avukatlık stajı yapıyordu.), Mehmet Kabakçı (Fatih, Çarşamba'da Fethiye Camii'nde imamdı. İmamlıktan ayrılarak hâkimlik stajına başlamıştı), A.Haki Demir (İstanbul merkez vaizi idi), Halil İbrahim Gültekin (Fatih'te, Molla Zeyrek Camii'nde imamdı ve avukatlık stajı yapıyordu) ile birlikte bendeniz de vardım. Duran Kömürcü: "Arkadaşlar, bir yayınevi kurmak istiyorum. Sizi istişare etmek için çağırırım." dedi. Herkes onu tebrik edip destekledi. Yayınevine bir isim bulmamızı istedi. Münasip bir isim arandı. Sonunda Şamil Yayınevi adında karar kılındı. Duran Kömürcü, birkaç gün sonra Beyaz Saray'a gelip dükkân kiraladı ve Şamil Yayınevi'ni kurdu. Beyaz Saray'ın zemin katı kısa sürede kitapçı ve yayıncılarla doldu.

Daha sonra İrfan Yayınevi, yayıncılığın ve basının merkezi olan Çağaloğlu'na taşındı. Mehmet Doğru da İzmir'den İstanbul'a döndü. Üç arkadaş yayınevini daha da güçlendirdiler. Çok değerli kaynak eserler yayımladılar. Bu arada millî ve ahlaki değerlerimize önem veren çocuk kitapları yayınlamaya başladılar. Beni de teşvik ettiler. Aralarında benim de iki kitabım bulunan on çocuk kitabı yayımladılar.

Aynı zamanda Beyoğlu merkez vaizi olan Halit Güler, 1969 yılı Ramazanında Batı Trakya'ya görevli olarak gitti. Dönüşünde bize hatıralarını anlattı. Doğrusu biz o zamana kadar Batı Trakya'yı hiç bilmiyoruz ve tanıyamıyorduk. Ondan çok şey öğrendik. Bir yıl sonra orada tanıştığı Kokucu Hasan Aga adında bir zat geldi. İrfan Yayınevi'nde biz de onunla tanıştık. Batı Trakyalıların aslen Konyalı olduğunu söyledi. Halit Bey'i o kadar çok seviyordu ki; her yıl İstanbul'a gelmeye başladı. Bir seferinde bir sepet üzüm getirmişti. "Bu üzüm çok naziktir. Hırpalanmaması için, oto-

büste iki bacağımin arasında getirdim." dedi. Sepeti açtık; tadına baktık. Siyah dimnit üzüm, hakikaten dediği gibiydi. Hasan Ağa'ya: "Hasan Aga, şimdi senin aslen Konyalı olduğuna inandım. Çünkü bu üzüm Konya'nın dimnit üzümüdür. Demek ki ecdadınız Konya'dan Trakya'ya giderken bu üzümün omçasını da yanında götürmüş ve orada yetiştirmiş. Bin bir çeşit üzüm var. Fakat bu üzümün eşi menendi yok." dedim. Hasan Aga da beni tasdik etti.

Her gelişinde Hasan Aga bizi Batı Trakya'ya davet ederdi. "Öğretmene çok ihtiyacımız var. Ne olur, gelin." derdi. Çok arzu etmeme rağmen ne yazık ki gitmek nasip olmadı.

1969 yılında Halit Güler'in babası Mustafa Hoca Efendi İstanbul'a gelmişti. Tatlı dilli, güler yüzlü, mütevazı ve çok cana yakın bir insandı. Konya'da kırk yıldır imamdı. Bilgili ve tecrübeliydi. O günlerde komşularımdan biri oğlunu evlendirecekti. Dinî nikâhını benim kıymamı istemişti. Ben şimdiye kadar hiç nikâh kıymamıştım. Öğrenmem lâzımdı. İşte şimdi fırsat elime geçmişti. Utanıp sıkılmayı bir kenara bırakıp, Mustafa Hoca Efendi'nin affına sığınarak konuyu ona açtım. Güler: "Bana bir kalem kâğıt getir." dedi. Hiç üşenmeden, dinî nikâhın nasıl kıyılacağını ve duaları yazdı. Sonra tane tane anlattı. Ondan sonra çok nikâh kaydım. Her defasında muhterem hoca efendiyi hatırlar ve rahmetle yâd ederim.

Yedi yıl beraber çalıştıktan sonra Halit

Bulgaristan'ın Filibe şehrindeki Taşköprü Camii. Halen gazino olarak kullanılmakta.

Güler ve Mehmet Doğru, İrfan Yayınevi'nden ayrılarak Damla Yayınevi'ni kurdular. Böylece dinî ve millî eserler yayımlayan bir yayınevi bölünerek çoğalmış; bir iken iki olmuştu.

Damla Yayınevi dinî ve millî eserlerin yanı sıra, çocuk kitaplarına ağırlık verdi. Dinî, millî ve ahlaki değerleri öne çıkaran pek çok çocuk kitabı yayımladı. Hâlen yayıncılığa devam etmektedir ve binden fazla eser yayımlamıştır.

Damla Yayınevi de İmam-Hatip neslinin ve onlara gönül verenlerin ikinci kapısı, ilmî ve edebî sohbetlerin yeni mekânı oldu.

Halit Güler ağabeyim çok okuyan ve okuduklarını saklayan bir insandı. Zengin kütüphanesinin yanında talebelik yıllarından beri biriktirdiği gazete ve dergi koleksiyonları vardı.

Halit Güler ağabeyimle sık sık görüşür; birlikte konferanslara, seminerlere, çeşitli kültürel faaliyetlere katılırdık. Yukarıda adından bahsettiğim arkadaşlarla aramızda öyle bir muhabbet, bağlılık ve dayanışma vardı ki, bir iki gün birbirimizi görmesek özlerdik. Gündüzleri Damla Yayınevi'nde sözleşir; akşamları birinin evinde çoluk çocuk toplanırdık. Bizleri örnek alan eşlerimiz ve çocuklarımız da birbirleriyle kaynaşmışlardı. Ramazanda sırayla iftar yemeği verir; teravihi birlikte kılardık. İftar davetine eşlerimiz ve çocuklarımız da katılırdı. Cümbür cemaat kırk kişi olurduk. Evlerimiz küçük, fakat gönüllerimiz genişti. Halit Güler ağabeyimin muhterem eşi Kezban yengenin su böreği çok meşhurdu. Bazen akşamüstü birkaç arkadaşla yayınevinden çıkınca, cömert ve gani gönüllü olan Halit Ağabey: "Haydi bize gidelim. Allah ne veriyse beraber yer; sohbet ederiz." derdi. Evlerde telefon olmadığından, böyle habersiz, ansızın gittiğimiz olurdu. Evlerine varınca, ben arsız ve yüzüstü olduğumdan, biraz da şaka yollu: "Kezban yengeden su böreği istiyoruz." derdim. Benim şakam ciddiye alınır, biraz sonra oklava şakırtısını duymaya başlardık.

İstanbul'da bir âdet vardı: Müslümanlar Kadir Gecesi'nde bütün camileri tek tek dolaşırlar; her camide namaz kılıp dua ederlerdi. En sonunda sabah namazını bir camide cemaatle kılıp evlerine giderlerdi. Bir camiden diğerine Müslümanları taşıyan dolmuş-

lar vardı. Biz de arkadaşlarla birkaç defa bu geleneğe uyarak sabaha kadar camileri dolaşmıştık.

Halit Güler, Konya'da imam-hatip olarak başladığı görevine, İstanbul'da Beyoğlu merkez vaizi, Kadıköy ve Fatih Müftüsü olarak devam etti. 1981'de Diyanet İşleri Başkanlığı Din Hizmetleri Daire Başkanlığına atanınca Ankara'ya taşındı. Daha sonra Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı oldu. 1987'de Diyanet İşleri Başkanlığı'na vekâleten atandı. Asaleten atanmasını umuyor ve bekliyorduk. Gerek teşkilatta, gerekse kamuoyunda böyle bir beklenti vardı. Fakat dört ay sonra Cumhurbaşkanlığı Kenan Evren Mustafa Sait Yazıcıoğlu'nu atadı.

Zaman zaman Ankara'da da kendisini ziyaret ettim. Hatta birkaç defa beni evinde yatılı olarak misafir edip ağırladı. Bir seferinde sabah kahvaltısında ikram ettikleri reçeli yedim; fakat ne reçeli olduğunu bir türlü anlayamadım. Merak edip sordum. Kavanozunu getirip gösterdi. Yarım kiloluk küçük bir kavanozdu. Üzerinde yeşil kapuklu ceviz resimleri vardı. Şaşıtm kaldım. Ömrümde ne yemiş, ne duymuştum. Meğer cevizi yeşil kabuğuyla reçel yapmışlar. Kısa bir süre önce Sovyetler Birliği'ne gitmişti. Dönüşünde Moskova müftüsü hediye olarak vermiş. Böyle kıymetli bir armağanı bana ikram etmesinden memnuniyet ve onur duydum. Sonra hatıralarını, Sovyetler Birliği'ndeki Türkler (Gezi Notları) adıyla yayımladı. Bana da imzalı bir nüshasını hediye etti.

Konferans vermek ve irşat hizmetlerinde bulunmak için yurtdışına seyahatler yaptı. Orta Asya Türk cumhuriyetlerine yaptığı gezi anılarını *Orta Asya'da İslâm'ın Yeniden Doğuşu*; Balkan ülkelerine yaptığı seyahat anılarını *Tuna Nehri Konuşuydu* adıyla yayımladı. *Çağdaş Dünyada Yeni Düzen Arayışları ve İslâm* adlı kitabı, bazı gazeteler tarafından: "Bir Diyanetçi medyaya nasihat mi ediyor?" diye suçlandı ve polemiklere yol açtı.

1999 tarihinde yaş haddinden emekli oluncaya kadar kırk yıl hizmet etti.

Emekli olduktan bir süre sonra Konya'ya döndü. Vaazlarıyla ve *Merhaba* gazetesinde yazılarıyla hizmete devam etmektedir. Kendisine Allah'tan sıhhat, afiyet ve hayırlı ömürler vermesini diler; hürmetlerimi sunarım.